

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **J. H.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2016, č. j. MSK 157967/2015,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2016, č. j. MSK 157967/2015 se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši **11.228,- Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 14. 9. 2015 kolem 15:42 hodin v Orlové-Porubě na ulici Zátíší, poblíž domu č. p. 87, ve směru jízdy k ulici Těšínské, jako řidič osobního motorového vozidla Renault RZ X, z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem obci o méně než 20 km/h. Měřicím zařízením mu byla změřena rychlost 70 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h v jeho prospěch, jel rychlostí 67 km/h, tedy rychlostí o 17 km/h vyšší než byla dovolená rychlost jízdy. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 1.500,- Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Orlová, odbor dopravy, rozhodl o vině žalobce dne 20. 11. 2015 rozhodnutím pod č. j. OD/PŘ/439/2015/MRA, sp. zn. MUOR S 9670/2015 tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující oznámení přestupku, úřední záznam, ověřovací list, osvědčení o oprávnění k obsluze rychloměru, tiskový výstup z měřicího zařízení a evidenční kartu řidiče.

[3] Žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 20. 11. 2015, č. j. OD/PŘ/439/2015/MRA potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a přestupek byl obviněnému prokázán bez důvodných pochybností. Žalovaný též neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně při ukládání sankce.

Obsah žaloby

[4] V žalobě žalobce namítá prekluzi možnosti přestupek projednat a o něm rozhodnout ve smyslu § 20 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“).

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu odmítl jako opožděnou, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupkyni žalobce R. M. doručeno dne 30. 5. 2016, protože pokud byla žaloba podána dne 31. 10. 2016, jedná se o žalobu opožděnou.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je m. j. následující:

- tiskopis „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku“ ze dne 15. 9. 2015, kterým byl velitelem Městské policie Města Orlová oznámen správnímu orgánu I. stupně přestupek žalobce, kterého se měl žalobce dopustit dne 14. 9. 2015;
- plná moc ze dne 22. 10. 2015 udělaná žalobcem R. M.;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravného přestupku ze dne 20. 11. 2015, č. j. OD/PŘ/439/2015/MRA, č. j. OD/PŘ/169/2015/MRA;
- přípis ze dne 16. 12. 2015, kterým byla věc předložena žalovanému k rozhodnutí o odvolání;
- oznámení o vypovězení plné moci R. M. ze dne 14. 3. 2016, správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 15. 3. 2016.

[7] Součástí správního spisu žalovaného je pak m. j. žalobou napadené rozhodnutí ze dne 30. 5. 2016, včetně doručky, ze které je patrné, že napadené rozhodnutí bylo doručováno zmocněnkyni žalobce R. M., přičemž toto bylo doručeno dne 30. 5. 2016 do její datové schránky.

Právní úprava

[8] Podle § 20 odst. 1 věty před středníkem zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.

Právní posouzení věci

[9] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustná. Soud nepřisvědčil žalovanému ohledně námitky opožděnosti žaloby. Podle ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že žalobce o tom, že žalovaný vydal rozhodnutí o jeho odvolání dne 30. 5. 2016 a doručoval je téhož dne elektronickou poštou R. M., se dověděl nejdříve dne 25. 10. 2016, kdy jeho další zmocněnkyně Š. Š. požádala žalovaného o fotokopii spisové dokumentace. Od tohoto dne začala běžet

dvouměsíční lhůta k podání žaloby, která skončila dne 27. 12. 2016, neboť na dny 25. 12. a 26. 12. 2016 připadl svátek. Na tom nic nemění skutečnost, že paní R. M., která v osobě zmocněnkyně podala blanketní odvolání dne 2. 12. 2015 zmocnění vypověděla dne 15. 3. 2016 doručením na správní orgán I. stupně a bylo v plné režii správního orgánu I. stupně vypovězenou plnou moc zaslat bezodkladně odvolacímu orgánu, který rozhodl „teprve“ dne 30. 5. 2016.

[10] Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s.ř.s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[12] V projednávané věci po potřebě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že: *„Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přihlížet v úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím. Podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla.“* Rovněž v rozsudcích ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004-68, a ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75, Nejvyšší správní soud posuzoval, zda byl přestupek pravomocně projednán v zákonné lhůtě jednoho roku, tzn., zda rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty. Podle citované judikatury tedy nestačí, aby bylo pouze rozhodnuto o uložení sankce za spáchaný přestupek, ale je třeba, aby rozhodnutí nabylo právní moci.

[13] K doručení výpovědi plné moci ve správním řízení správnímu orgánu I. stupně po podání odvolání je pak nutno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89 v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že: *„Vzhledem k tomu, že zástupkyně účastníka řízení podle obsahu správního spisu nevěděla, že se spis nachází již u odvolacího orgánu a nemohla tuto skutečnost s jistotou vyvodit ani z právní úpravy řízení o odvolání, je třeba nabytí účinnosti vypovězení plné moci vztáhnout k momentu, kdy se správnímu orgánu dostalo do jeho sféry oznámení o vypovězení plné moci. V daném případě se tak stalo dne 9. 11. 2009, tedy doručením oznámení o vypovězení plné moci správnímu orgánu I. stupně. Krajský soud tedy správně dovodil, že bylo povinností správního orgánu I. stupně doručit předmětné oznámení odvolacímu orgánu. Protože napadené rozhodnutí stěžovatele bylo podle tvrzení účastníka řízení vydáno až dne 16. 11. 2009 (ve správním spise se nenachází údaj o tom, kdy bylo předmětné rozhodnutí předáno k doručení), měl správní orgán I. stupně dostatek času zaslat předmětné oznámení...“* Lze tedy uzavřít, že výpověď plné moci oznámená ve správním řízení správnímu orgánu I. stupně po podání odvolání proti jeho rozhodnutí je v odvolacím řízení účinná, neměl-li ten, kdo výpověď správnímu

orgánu oznamoval, v době, kdy tak činil, důvodu se domnívat, že spis již byl postoupen k vyřízení odvolání odvolacímu správnímu orgánu.

[14] Správní soud se neztotožnil se závěrem žalovaného, že zmocněnkyně žalobce musela vědět, že spis byl již postoupen žalovanému, když spis již musel být více než tři měsíce předán, a to s ohledem na ust. § 88 odst. 1 zákona č. 500/2004, správního řádu, neboť se jedná o lhůtu pořádkovou a správní spis fakticky být předán nemusel.

[15] Krajský soud uzavírá, že žalovaný pochybil, pokud žalobou napadené rozhodnutí doručoval zmocněnkyni žalobce, byť o ukončení zastoupení fakticky nevěděl, neboť zmocněnkyně doručila oznámení o ukončení zastoupení správnímu orgánu I. stupně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a zároveň se ze spisů správních orgánů nepodává žádná skutečnost, že by zmocněnkyně žalobce bylo obeznámená s postoupením spisové dokumentace žalovanému.

[16] Pro shora uvedené vzal krajský soud za den doručení žalobou napadeného rozhodnutí den 25. 10. 2016, jak uvedeno v odstavci [9] tohoto rozsudku, a až téhož dne mohlo rozhodnutí nabýt právní moci. Podle shora citovaného ust. § 20 odst. 1 věty před středníkem zákona o přestupcích došlo tak k zániku povinnosti a možnosti správních orgánů přestupek projednat dne 14. 9. 2016, tj. ještě před nabytím právní moci rozhodnutí o přestupku.

Závěr a náklady řízení

[17] Postup správních orgánů uvedený v odstavcích [11] a násl. tohoto rozsudku krajský soud hodnotí jako vadu řízení (nepřihlednutí k uplynutí prekluzivní lhůty), pro kterou rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, když v dalším řízení je žalovaný vázán výše vysloveným právním názorem dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. neboť napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

[18] Vzhledem k úspěšnosti žalobce v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. soud závázal výrokem II. tohoto rozsudku žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které se sestávají z nákladů na právní zastoupení stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném ke dni vykonání úkonu právní služby (dále jen „advokátní tarif“) – přičemž podle ust. § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7 bod 4, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu advokátovi náleží odměna za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) ve výši 6.200,- Kč; advokátovi dále náleží paušální náhrada podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600,- Kč; a konečně vzhledem ke skutečnosti, že advokát je plátcem DPH, též náhrada 21 % DPH ve výši 1.428,- Kč, tj. celkem 8.228,- Kč. Do nákladů je nutno zahrnout i zaplacení soudního poplatku z návrhu ve výši 3.000,- Kč. Celkem tedy náhrada nákladů činí částku 11.228,- Kč, kterou je povinen žalovaný uhradit žalobci ve lhůtě stanovené v nákladovém výroku. Žalovaný je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29. srpna 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně